

[Elmquist.]
givet i al Almindelighed, f. Eks. en almindelig Opfordring til at begaa Mord, Brand eller lignende. Jeg finder det naturligt, at her ikke blot den, der følger Opfordringen — ofte netop ophidset af denne og uden maaske rigtig at gøre sig klart Rækkevidden af, hvad han gør —, men ogsaa Anstifteren, som maaske sidder hjemme behageligt i sin Dagligstue og støber Kuglerne, ubetinget bliver ansvarlig. Men dette kan kun ske med Sikkerhed ved en Regel som den foreslaaede, og jeg finder derfor, det er fuldstændig rigtigt, at man har den med.

Jeg skal herefter gøre nogle Bemærkninger om Straffen for Blasfemi. Jeg vil gerne udtale min Tilfredshed med, at den højtærede Justitsminister, i Modsætning til Forslaget i 1924, har optaget en Regel svarende til Straffelovens § 156 om Straf for den, der offentlig driver Spot med eller forhaaner noget her i Landet lovligt bestaaende Religionssamfunds Troslærdomme eller Gudsdyrkelse. Denne Bestemmelse om Blasfemi var fuldstændig udgaaet af Lovforslaget af 1924. Den tidligere Justitsminister fulgte her Kommissionens Flertal, der mente, at en saadan Bestemmelse ikke burde optages, idet Flertallet gik ud fra, at langt stærkere end Straffen for saadanne Gerninger vilde den offentlige Menings Fordømmelse sikkert virke.

Der kan uden Tvivl være noget rigtigt i, at den offentlige Mening ofte meget stærkt vil gribe ind overfor saadanne Handlinger; men jeg finder alligevel, at disse Handlingers Utilbørlighed ved Straf bør understreges, og jeg kan ikke se, at en saadan Understregning skulde være overflødig. Glemmes maa det heller ikke, at saadanne Handlinger ofte vil blive begaaet af særlig raa og fordærvede Personer, for hvem Begrebet offentlig Mening overhovedet er komplet ligegyldigt i enhver Henseende. Overfor saadanne Personer vil Straf efter min Mening absolut være nødvendig, hvis Utilbørligheden skal undgaaes; at de Følelser, der for mange Mennesker er de dybeste, ikke krænkes uden nogen som helst Hindring fra Samfundets Side, finder jeg det i høj Grad at være Statens Opgave at paase. Naar saa hertil kommer, at man har indskrænket den hidtil

gældende Regel saaledes, at det kun er offentligt fremsatte Krænkelser af denne Art, som straffes, synes jeg, man maa erkende, at Regelen er saare lempelig. Jeg er, som sagt, ud fra det, jeg her har nævnt, meget tilfreds med, at den højtærede Justitsminister har fulgt Kommissionsmedlemmerne Goll og Olrik ved Indsættelsen af denne Bestemmelse.

Jeg kommer herefter til et Spørgsmaal, som vi før har haft Lejlighed til at drøfte her i Rigsdagen og fra visse Sider med megen Varme. Det er Spørgsmaalet om Kvaksalveri. I Forslaget af 1924 fandtes der en Bestemmelse om Kvaksalveri, det var tilmed en ret vidtgaende Bestemmelse, mere vidtgaende end de Regler, der gælder nu. Reglerne, vi har nu, lægger, saaledes som ærede Medlemmer sikkert vil huske fra Forhandlingen for nogen Tid siden, Vægt paa, at vedkommende udøver en Virksomhed, som kan udsætte Patienten for Fare i de Tilfælde, hvor den har været udøvet. Der er altsaa to Betingelser: der skal udøves en Virksomhed, og den skal have eller skal kunne have udsat Patienten for Fare, saaledes som Regelen nu er affattet.

Lovforslaget fra 1924 omfatter derimod ikke blot de Tilfælde, hvor der er udøvet en Virksomhed, men ogsaa de Tilfælde, hvor Kvaksalveriet er udøvet overfor en enkelt Person, i sidste Fald dog kun, naar Kvaksalveriet har medført Fare for denne Person. Ifølge Kommissionsforslaget var det afgørende, om der var udøvet en Virksomhed, uanset om denne Virksomhed havde noget som helst Faremoment i sig. Den højtærede Justitsminister er vendt tilbage til Kommissionsudkastet, hvis Bestemmelse altsaa i det væsentlige svarer til de nugældende, dog med den Skærpelse, at Straf idømmes, uanset om Virksomheden medfører eller har kunnet medføre Fare eller ej.

Den højtærede Justitsminister udtalte i sin Fremsettelsestale i Foraaret, at Grunden til, at han i det væsentligste har holdt sig til de nugældende Regler, der findes i Forordningen af 5. September 1794 § 5 og i Lov af 3. Marts 1854, var den, at den højtærede Sundhedsminister havde lovet at tage dette Spørgsmaal op til Overvejelse. Jeg synes imidlertid, at det mest konsekvente herefter vilde have været enten ikke at optage